

Voorgoed
ongeschikt?

Voorgoed ongeschikt?

Abel Borghuis

Schrijver: Abel Borghuis
Eindredactie: Martin Groenewold
ISBN: 9789402191769
© Abel Borghuis, 2019

Inleiding

De titel van dit boekje dank ik aan de keuring voor militaire dienst. Ik werd voorgoed ongeschikt verklaard, waar ik toen allerm minst rouwig om was, al is de term bijna misdadig technocratisch. Dat ik in het vervolg van mijn leven meer dan eens de vraag zou stellen of ik wel geschikt ben om te leven, wist ik toen nog niet.

Zoals zoveel mensen heb ik vaak genoeg gedacht – en soms doe ik dat nog steeds – dat als ik maar zo flink mogelijk mijn best doe, het geluk vanzelf mijn kant uitkomt. Dat bleek eigenlijk steeds niet het geval, zeker niet als ik mijn stinkende best deed voor iemand anders, die van mijn inspanning vervolgens ook nog niet bleek te kunnen genieten. Min-min dus.

Ik ben inmiddels 50 jaar, woon in een Noord-Gronings dorp, heb afstand gedaan van verreweg het meeste bezit, kom rond van een minimuminkomen en heb met name in de afgelopen jaren heel wat illusies uiteen zien spatten. Omdat daarbij de zin van het leven mij niet duidelijk was, zijn er momenten geweest dat het mij beter leek om er maar mee te stoppen. Een probleemgeval (en een uitkering) minder, daar kan ook de samenleving alleen maar beter van worden, dacht ik. Win-win, maar bij nader inzien is dat toch niet het geval.

Hoezeer ik ook mijn best doe (...), ik zou geen eenduidig moment kunnen noemen waarop ik anders tegen het leven ben gaan aankijken. In tegenstelling tot veel (zelfhulp)boeken met persoonlijke verhalen van anderen, kan ik geen breekpunt presenteren. Ik werd niet op een dag wakker met een visioen, of iets dergelijks. Dat zou wel heerlijk zijn geweest, in één klap ontwaken, maar het is niet voor mij.

Als er nou toch één inzicht is dat mij troost biedt, dan is dat het waanzinnige feit dat het leven één grote paradox is, en dat voor iedereen. Je bent in het grote geheel volstrekt onbelangrijk, maar aan de andere kant ben je niet weg te denken zo relevant. Hoezeer

je ook je keuzevrijheid optimaal benut, uiteindelijk heb je nooit het laatste woord. Dat is echt heel troostrijk voor mensen zoals ik, die zich wel eens minderwaardig voelen en aan de andere kant zich ook wel eens kunnen wentelen in de gedachte dat ze de zaakjes goed onder controle hebben.

Ik heb niet het laatste woord. Ik hoop stiekem dat ik straks, aan het eind van dit boekje, een punt kan zetten achter een moeilijke, maar noodzakelijke periode in mijn leven. En dat ik, ondanks de paradoxen, dat leven ook op waarde kan schatten. Ik wil graag een waardige, lieve man zijn die straks, aan het einde van de rit, hopelijk kan zeggen dat hij een paar stappen in de goede richting heeft gezet en dat het de moeite waard is geweest.

Ik zal in de volgende bijdrage iets meer over mezelf vertellen, en mezelf ook niet mooier voordoen dan ik ben. Ik gooi het er maar meteen uit, want dan kan ik in de daaropvolgende stukken gaan vertellen hoe ik heb gezocht naar houvast en welke middelen ik daarbij heb gebruikt. Met middelen bedoel ik overigens geen medicatie of geestverruimende middelen. Hoewel... geloof is eigenlijk ook geestverruimend.